

Arrest

nr. 327 107 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 29 maart 2024 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Hongaars minderjarig kind dat in België verblijft.

1.2. Op 8 januari 2025 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.03.2024 werd ingediend door:

Naam: [M.A.B.]

Voorna(a)m(en): [V.]

Nationaliteit: Kameroen
Geboortedatum: [...]1976
Geboorteplaats: [B.]
Rr: [...]
Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 29.03.2024 andermaal gezinshereniging aan in functie van haar minderjarig kind [F.V.] [...], Hongaarse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Er werd reeds eerder een beslissing genomen betreffende deze aanvraag nl. op 19.11.2024. Deze wordt echter uit het rechtsverkeer gehaald. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

In art. 40bis, §2, eerste lid, 5° staat het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

5° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.”

In art 40bis, §4, vierde lid staat het volgende:

“Het in §2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinquies, §1, beschikt, het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Ter staving van de aanvraag legde betrokkene wel nog de volgende stavingsdocumenten voor:

-meertalige geboorteakte uit Hongarije voorzien van een beëdigde vertaling naar het Nederlands van het kind [F.V.]

-een verklaring van de heer [F.G.A.] waarin is opgenomen dat hij toestemming geeft aan [M.A.V.] om met zijn kind, [F.V.] zonder zijn persoonlijke aanwezigheid, te reizen, voorzien van een beëdigde vertaling van 25.02.2021. De verklaring is niet gedateerd. Er staat wel een handtekening onder, echter er werd geen legalisatie toegevoegd, noch een identiteitskaart of paspoort van de ondertekenaar. Daardoor kan niet gegegaan worden wie deze verklaring heeft opgesteld en ondertekend.

-een vertaling van een verklaring van de heer [F.G.A.] waarin is opgenomen dat hij toestemming geeft aan [M.A.V.] om met zijn kind, [F.V.] zonder zijn persoonlijke aanwezigheid te reizen, alsook voor een langere periode te verblijven waar ook in Afrika of in Europa dd. 18.12.2023, het originele document dat vertaald werd ontbreekt. Ook bij een vorige aanvraag werd het niet voorgelegd. Een vertaling van een ouderlijke toestemming, zonder dat de ouderlijke toestemming werd voorgelegd, kan niet weerhouden worden als bewijsstuk.

-loonfiches op naam van betrokkene voor de maanden december 2022 en januari 2023, alsook december 2023 tot en met maart 2024

-een loonfiche van juli tot en met september 2023 op naam van [E.M.A.] + nog een loonfiche waarvan de datum niet leesbaar is

-een geldig paspoort afgeleverd te Brussel

-een bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene, als persoon ten laste van [E.M.] dd. 11.12.2023

Overeenkomstig het toepasselijke wetsartikel dienen een aantal cumulatieve voorwaarden te worden vervuld alvorens het verblijfsrecht van een ouder van een EU-kind kan worden vastgesteld.

Vooreerst dient mevrouw het ouderlijk gezag uit te oefenen, het recht van bewaring, alsook de daadwerkelijke zorg.

Wat betreft dat alles kan worden opgemerkt dat mevrouw de geboorteakte van haar dochter in tweevoud voorlegt. Er dient uit te worden opgemaakt dat mevrouw de moeder is van het kind, de vader van het kind heet [F.G.A.]. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister van mevrouw, is zij wel degelijk gaan wonen op het adres waar het kind zelf verblijft. Zij heeft het kind laten inschrijven in België, op basis van de bestaansmiddelen van een derde, die eveneens gedomicilieerd is op dit adres. Deze persoon is echter niet de vader van de referentiepersoon.

Gezien de ouderlijke toestemming van de vader niet op afdoende wijze werd gegeven (zie supra) dringt de vraag zich op of betrokkene wel degelijk, de ouderlijke macht en het recht van bewaring heeft. De oorspronkelijke toestemming van de vader ligt wel voor en is voorzien van een vertaling, echter de handtekening kan niet geïdentificeerd worden als deze van mijnheer bovendien wordt enkel toestemming

verleent om te reizen. Nadat daar opmerkingen waren over gemaakt bij voorgaande beslissingen, kwam men dan uiteindelijk aanzetten met een ouderlijke toestemming die inhoudelijk wel in orde is, echter een origineel met de originele tekst en de handtekening van mijnheer werd nooit voorgelegd, enkel de vertaling. Dat is nu herhaaldelijk terug het geval. Het houdt geen steek indien die toestemming daadwerkelijk werd verleend door de vader dat het origineel niet eenvoudigweg zou kunnen worden toegevoegd alsook de identiteitskaart of het paspoort van de ondertekenaar of een legalisatie van de verklaring om te kunnen vaststellen dat mijnheer werkelijk zijn akkoord heeft gegeven. Door de gebrekkige toestemming wordt de indruk gewekt dat mogelijks de ouderlijke macht en/of het hoederecht niet toebehoort aan mevrouw. Dat hoeft niet noodzakelijk aangetoond te worden met een gerechtelijk document, echter het minste wat we wel kunnen vragen is dat de andere ouder van het kind, bevestigt dat zij het recht van bewaring delen, maar dat hij akkoord is dat ze samen met het kind in België verblijft.

De tweede cumulatieve voorwaarde is dat het familielid moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om in haar eigen behoeften en deze van haar kind te kunnen voldoen. Op basis van wat mevrouw heeft voorgelegd kan bezwaarlijk gesteld worden dat zij het kind ten laste heeft. Vooreerst heeft het kind het verblijfsrecht gekregen op basis van de bestaansmiddelen van een derde, die op hetzelfde adres woont als mevrouw en het kind. De loonfiches die mevrouw voorlegt zijn niet vergezeld van een arbeidscontract waardoor wij geen kennis kunnen nemen van de arbeidsvoorwaarden die mevrouw heeft aanvaard, het aantal uren dat zij de kans krijgt te werken, of zij al dan niet in dienst is met een contract van bepaalde of onbepaalde duur. Verder blijkt uit het dossier dat het kind intussen leefloon ontvangt. Het leefloon wordt niet uitbetaald aan mevrouw of de derde waaraan het kind het verblijfsrecht heeft ontleend, het is werkelijk toegekend aan het kind zelf. Dat wil dus zeggen dat het geen leefloon is dat wordt verstrekt in afwachting van het in orde brengen van werkloosheidsuitkering of arbeidsongeschiktheid, omdat de RVA of het ziekenfonds nog moet uitzoeken of de aanvrager voldoende arbeidsdagen heeft gepresenteerd om aanspraak te kunnen maken op een dergelijke uitkering. Een leefloon geven aan een minderjarige kan enkel maar in een context van behoefte zijn. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat mevrouw het kind ten laste heeft en voor zichzelf en het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Ze kan het niet voorkomen, ze heeft er immers al beroep moeten op doen om het kind op voldoende wijze te kunnen onderhouden.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht uit te oefenen als rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de minderjarige EU-burger. Het verblijfsrecht wordt geweigerd. Deze beslissing is niet in tegenstrijd met het belang van het kind en/of hoeft het kind er niet toe te dwingen de EU in zijn geheel te moeten verlaten. Het is niet omdat een EU-kind een verblijfsrecht in België heeft dat het MOET in België verblijven. Het staat betrokkene uiteraard vrij zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen samen met haar EU-kind. Voor zover dat EU-kind aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en geen beroep doet op sociale bijstand, moet dat perfect mogelijk zijn. Onafgezien daarvan is er natuurlijk ook nog de lidstaat van dewelke het kind de nationaliteit draagt. Daar moet het kind uiteraard welkom zijn om zich te vestigen, de directe gezinsleden in opgaande lijn om het kind te vergezellen.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

"Schending materiële motiveringsplicht

Schending art. 40bis, 62 Verblifswet

Schending art. 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie

Schending art. 3 Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven Schending van artikel 25 van de overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek van 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen

Schending art. 8 EVRM

Schending art. 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending beginsel van behoorlijk bestuur, nl. schending zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel"

Zij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat men kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover men beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Tweede onderdeel,

1.

De bestreden beslissing stelt als eerste dat verzoekster niet voldoet aan artikel 40bis, §2, 5° van de verblijfswet dat stelt dat zij over ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring moet genieten alsook de daadwerkelijke zorg.

Het recent gewijzigde artikel 40bis, §2 5° verblijfswet stelt volgende:

5° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.

De verblijfswet werd op dit vlak in overeenstemming gebracht met het arrest Chen van het Hof van Justitie (HVJ C-200/02 van 19.10.2004) (eigen onderlijning):

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

Uit het arrest volgt dat over het hoederecht beschikken, geen vereiste vormt om het recht op gezinshereniging uit te oefenen, enkel de daadwerkelijke zorg is nodig.

Als verweerder aanvoert dat uit het nieuwe artikel 40bis, §2, 5° daadwerkelijk een exclusief recht van bewaring voortvloeit, miskent zij opnieuw de interpretatie van het arrest Chen.

Verzoekster zorgt al jarenlang voor haar dochter, begeleidde haar naar België en heeft al geruime tijd geen contact meer met de vader.

Het is duidelijk dat de volledige zorg exclusief bij verzoekster berust.

Verzoekster wenst eveneens te wijzen op het arrest HvJ 26 maart 2019, C-129/18:

“De bevoegde nationale autoriteiten dienen evenwel de binnenkomst en het verblijf van een dergelijk kind als ander familielid van een Unieburger te vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, onder a), van deze richtlijn, gelezen in het licht van artikel 7 en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, door een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, waarbij rekening wordt gehouden met de verschillende in het geding zijnde belangen en in het bijzonder het belang van het betrokken kind. Ingeval na deze beoordeling komt vast te staan dat het kind en zijn voogd, die Unieburger is, daadwerkelijk een gezinsleven zullen leiden en dat het kind afhankelijk is van zijn voogd, verlangen de eisen in verband met het grondrecht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, samen met de verplichting om rekening te houden met het belang van het kind, in beginsel dat aan dat kind een recht van binnenkomst en verblijf wordt verleend, teneinde het kind in staat te stellen met zijn voogd in de gastlidstaat van laatstgenoemde te leven.”

Uit bovenstaand arrest volgt dat de verwerende partij een evenwichtige en redelijke beoordeling moet maken.

In deze zaak ontbreekt een dergelijke afweging volledig. Uit het dossier blijkt dat de vader van de referentiepersoon al jarenlang geen rol meer speelt in haar leven en nooit enige zorg heeft gedragen.

De referentiepersoon heeft een verblijfsrecht verkregen waaruit volgt dat verzoekster, die alle zorg op zich neemt, eveneens moet kunnen genieten van dit verblijfsrecht.

Verwerende partij doet met deze beslissing wederom een poging om bovenstaande rechtspraak te miskennen.

Het niet erkennen van het verblijfsrecht van verzoekster vormt daarom een schending van de hierboven aangehaalde rechtsnormen en de geldende rechtspraak.

De beslissing dient te worden vernietigd.

2.

Zoals voorheen gesteld moet er enkel de daadwerkelijk zorg bestaan over het minderjarige kind en is de vereiste van het exclusieve ouderlijke gezag niet in overeenstemming met huidige rechtspraak.

Ondergeschikt wenst verzoekster erop te wijzen dat zij wel degelijk de toestemming heeft van de vader van haar dochter.

Zij legde een getekende verklaring voor van de wettelijke vader.

In de bestreden beslissing wordt hierover volgende gesteld (eigen onderlijning):

Gezien de ouderlijke toestemming van de vader niet op afdoende wijze werd gegeven (zie supra) dringt de vraag zich op of betrokkene wel degelijk, de ouderlijke macht en het recht van bewaring heeft. De oorspronkelijke toestemming van de vader ligt wel voor en is voorzien van een vertaling, echter de handtekening kan niet geïdentificeerd worden als deze van mijnheer bovendien wordt enkel toestemming verleent om te reizen. Nadat daar opmerkingen waren over gemaakt bij voorgaande beslissingen, kwam men dan uiteindelijk aanzetten met een ouderlijke toestemming die inhoudelijk wel in orde is, echter een origineel met de originele tekst en de handtekening van mijnheer werd nooit voorgelegd, enkel de vertaling. Dat is nu herhaaldelijk terug het geval. Het houdt geen steek indien die toestemming daadwerkelijk werd verleend door de vader dat het origineel niet eenvoudigweg zou kunnen worden toegevoegd alsook de identiteitskaart of het paspoort van de ondertekenaar of een legalisatie van de verklaring om te kunnen vaststellen dat mijnheer werkelijk zijn akkoord heeft gegeven. Door de gebrekkige toestemming wordt de indruk gewekt dat mogelijks

de ouderlijke macht en/of het hoederecht niet toebehoort aan mevrouw. Dat hoeft niet noodzakelijk aangetoond te worden met een gerechtelijk document, echter het minste wat we wel kunnen vragen is dat de andere ouder van het kind, bevestigt dat zij het recht van bewaring delen, maar dat hij akkoord is dat ze samen met het kind in België verblijft.

Verwerende partij spreekt zich in een enkele paragraaf meermaals tegen. Eerst wordt er gesteld dat er geen afdoende bewijs voorligt en dat de verklaring niet volstaat om dan vervolgens te stellen dat deze "inhoudelijk wel in orde is".

Deze redenering raakt kant noch wal. Er kan niet gesteld worden dat de verklaring inhoudelijk in orde is om dan te stellen dat deze niet volstaat.

Verwerende partij moet zorgvuldig en redelijk blijven.

Verder stelt verwerende partij dat "de indruk gewekt [wordt]", dat het hoederecht mogelijks niet aan verzoekster toekomt.

Verzoekster vraagt zich af waar in artikel 40bis of uit welke geldende rechtspraak kan worden afgeleid dat wanneer er "indrukken worden gewekt", een weigering tot verblijf mag genomen worden.

Opnieuw, verwerende partij moet zorgvuldig en redelijk blijven.

Verzoekster wenst ten overvloede te benadrukken dat zij al jaren geen contact meer heeft met de vader en dat er geen enkele band tussen de vader en het kind is. Uiteraard heeft zij het ouderlijk gezag over haar dochter.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

Verwerende partij stelt verder m.b.t. de stabiele en toereikende bestaansmiddelen volgende:

De tweede cumulatieve voorwaarde is dat het familielid moet aantonen over voldoende bestaans-middelen te beschikken om in haar eigen behoeften en deze van haar kind te kunnen voldoen. Op basis van wat mevrouw heeft voorgelegd kan bezwaarlijk gesteld worden dat zij het kind ten laste heeft. Vooreerst heeft het kind het verblijfsrecht gekregen op basis van de bestaansmiddelen van een derde, die op hetzelfde adres woont als mevrouw en het kind. De loonfiches die mevrouw voorlegt zijn niet vergezeld van een arbeidscontract waardoor wij geen kennis kunnen nemen van de arbeids-voorwaarden die mevrouw heeft aanvaard, het aantal uren dat zij de kans krijgt te werken, of zij al dan niet in dienst is met een contract van bepaalde of onbepaalde duur. Verder blijkt uit het dossier dat het kind intussen leefloon ontvangt. Het leefloon wordt niet uitbetaald aan mevrouw of de derde waaraan het kind het verblijfsrecht heeft ontleend, het is werkelijk toegekend aan het kind zelf. Dat wil dus zeggen dat het geen leefloon is dat wordt verstrekt in afwachting van het in orde brengen van werkloosheidsuitkering of arbeidsongeschiktheid, omdat de RVA of het ziekenfonds nog moet uitzoeken of de aanvrager voldoende arbeidsdagen heeft gepresteerd om aanspraak te kunnen maken op een dergelijke uitkering. Een leefloon geven aan een minderjarige kan enkel maar in een context van behoefteigheid. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat mevrouw het kind ten laste heeft en voor zichzelf en het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Ze kan het niet voorkomen, ze heeft er immers al beroep moeten op doen om het kind op voldoende wijze te kunnen onderhouden.

Verzoekster diende op 29.03.2024 de aanvraag tot gezinshereniging in, bijna een jaar geleden.

Deze werd geweigerd op 03.10.2024, waarna beroep werd ingesteld voor uw Raad. Hierna werd de beslissing ingetrokken.

Dan nam verwerende partij opnieuw een beslissing d.d. 21.11.2024, hierbij gebeurde hetzelfde. Er werd beroep ingesteld, daarna trok verwerende partij de beslissing weer in.

Verwerende partij doet nogmaals een poging en neemt wederom een bijlage 20 d.d. 08.01.2025, wat de bestreden beslissing uitmaakt.

Allereerst wenst verzoekster te benadrukken dat zij na het indienen van de loonfiches bijna een jaar geleden op geen enkele manier gecontacteerd is geweest door verwerende partij om haar aanvraag aan te vullen.

Verweerder neemt een beslissing op basis van gegevens van een jaar geleden. Dit is absoluut niet zorgvuldig.

Verwerende partij neemt ook de ene na de andere beslissing om deze hierna weer in te trekken. Verzoekster heeft amper de kans gekregen om haar dossier aan te vullen.

Verzoekster verwijst hierbij naar een recent arrest van uw Raad waarbij verwerende partij een jaar na indiening van stukken pas een beslissing nam en de verzoeker nooit uitnodigde om het dossier aan te vullen (RvV nr. 304 266 van 3 april 2024):

Daarnaast merkt de Raad nog het volgende op. In de voorliggende situatie kwam het weldegelijk aan het bestuur toe om, indien het na meer dan één jaar stilzitten alsnog de mogelijkheid van een beëindiging van het verblijfsrecht overwoog, verzoeker opnieuw uit te nodigen actuele gegevens en stukken inzake de elementen vervat in artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet voor te leggen die volgens hem het nemen van de beslissing kunnen verhinderen. Uit niets blijkt evenwel dat verweerder verzoeker in kennis stelde van het gegeven dat alsnog werd overwogen zijn verblijf te beëindigen en hem de kans werd gegeven om zijn actuele situatie toe te lichten en actuele gegevens naar voor te brengen inzake de elementen die moeten worden beoordeeld bij een mogelijke beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad wenst opnieuw te benadrukken dat, op basis van de gegevens die bij hem voorliggen, het tijdsverloop van meer dan één jaar louter is te wijten aan het stilzitten van het bestuur. Het bestuur is dan ook slecht geplaatst om te stellen dat verzoeker elke mogelijke wijziging in zijn situatie maar had moeten doorgeven, als blijkt dat het zelf gedurende al die tijd geen enkel onderzoek ter zake voerde. In geen geval kan in de voorliggende situatie worden aanvaard dat verzoeker uit eigen beweging nog steeds alle mogelijke wijzingen in zijn situatie diende door te geven aan het bestuur. Integendeel, van een zorgvuldig handelende overheid mocht in de voorliggende situatie worden verwacht dat zij verzoeker de mogelijkheid bood om zijn situatie te actualiseren, vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

[...]

Concluderend kan worden gesteld dat verweerder het redelijkheidsbeginsel schendt in het licht van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet waar hij motiveert dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker nog een affectieve band onderhoudt met zijn kind. Verweerder legt evenmin de nodige redelijkheid aan de dag waar hij meer dan één jaar nadat verzoeker werd gehoord -en in tussentijd lijkt te hebben stilgezeten- alsnog beslist dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd zonder verzoeker minstens de mogelijkheid te hebben geboden zijn actuele situatie te verduidelijken.

Er kan aan verzoekster niet verweten worden dat na de reeds onzorgvuldige werkwijze van verwerende partij, het aan haar is om het dossier te actualiseren.

Ondergeschikt stelt verzoekster volgende:

Verzoekster werd op 17.09.2024 wederom slachtoffer van intrafamiliaal geweld door haar partner Ebot Maurice, eveneens de referentiepersoon van de dochter van verzoekster (stuk 2).

Zij is in het verleden gedurende 8 maanden moeten onderduiken in een vluchthuis in Brussel.

Nadat zij opnieuw geslagen werd door haar ex-partner verblijft zij sinds 20.09.2024 in veilige opvang Jonah (stuk 3). Pas hierna heeft zij equivalent leefloon aangevraagd (stuk 4). Verzoekster bevindt zich momenteel in een crisissituatie.

Echter had zij voorafgaand aan deze gebeurtenissen een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, dit valt af te leiden uit de voorgelegde loonfiches.

Verweerder kan enerzijds onmogelijk een afdoende actuele afweging maken van de bestaansmiddelen van verzoekster, anderzijds had verzoekster op het moment van de aanvraag een contact van onbepaalde duur.

Dat zij momenteel in crisisopvang verblijft nadat zij slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld, kan haar onmogelijk verweten worden.

De beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 20 VWEU, artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

Ten overvloede voegt de Raad er aan toe dat het verblijfsrecht van verzoeksters Hongaarse minderjarige dochter niet ter discussie staat in de bestreden beslissing en dat ze niet gepaard gaat met een terugkeer- of verwijderingsbesluit zodat ze geen scheiding veroorzaakt tussen verzoekster en haar kind, noch dit kind verplicht het grondgebied van de EU-lidstaten te verlaten.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

In casu is de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. Verzoekster maakt in het eerste onderdeel van het middel niet duidelijk waarom de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing en van oordeel is dat ze de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.4. De bestreden beslissing steunt op de volgende wetsbepalingen:

- artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.”

- artikel 40 bis, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinquies, § 1, beschikt, het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

2.5. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voormelde wetsbepalingen twee cumulatieve voorwaarden opleggen alvorens het verblijfsrecht van een ouder van een minderjarig EU-kind kan worden erkend. Dit wordt door verzoekster niet betwist. Het houdt dus in dat slechts indien gegronde kritiek wordt geuit op de beoordeling van beide cumulatieve voorwaarden in de bestreden beslissing, dit aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan.

2.6. Voor wat betreft de tweede cumulatieve voorwaarde, met name dat verzoekster moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om in haar eigen behoeften en deze van haar kind te kunnen voldoen, dit opdat ze niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Op basis van wat mevrouw heeft voorgelegd kan bezwaarlijk gesteld worden dat zij het kind ten laste heeft. Vooreerst heeft het kind het verblijfsrecht gekregen op basis van de bestaansmiddelen van een derde, die op hetzelfde adres woont als mevrouw en het kind. De loonfiches die mevrouw voorlegt zijn niet vergezeld van een arbeidscontract waardoor wij geen kennis kunnen nemen van de arbeidsvoorwaarden die mevrouw heeft aanvaard, het aantal uren dat zij de kans krijgt te werken, of zij al dan niet in dienst is met een contract van bepaalde of onbepaalde duur. Verder blijkt uit het dossier dat het kind intussen leefloon ontvangt. Het leefloon wordt niet uitbetaald aan mevrouw of de derde waaraan het kind het verblijfsrecht heeft ontleend, het is werkelijk toegekend aan het kind zelf. Dat wil dus zeggen dat het geen leefloon is dat wordt verstrekt in

afwachting van het in orde brengen van werkloosheidsuitkering of arbeidsongeschiktheid, omdat de RVA of het ziekenfonds nog moet uitzoeken of de aanvrager voldoende arbeidsdagen heeft gepresenteerd om aanspraak te kunnen maken op een dergelijke uitkering. Een leefloon geven aan een minderjarige kan enkel maar in een context van behoeftigheid. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat mevrouw het kind ten laste heeft en voor zichzelf en het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Ze kan het niet voorkomen, ze heeft er immers al beroep moeten op doen om het kind op voldoende wijze te kunnen onderhouden.”

2.7. Verzoekster kan de voormelde motieven niet aan het wankelen brengen door in een derde onderdeel van haar middel aan te halen dat verweerder kort na elkaar twee eerdere weigerings-beslissingen trof inzake haar aanvraag van 29 maart 2024 om die vervolgens in te trekken. Verzoekster betoogt dat verweerder haar amper de kans heeft gegeven om haar dossier aan te vullen en verwijst naar een arrest van de Raad waarin hij het een schending van de zorgvuldigheidsplicht achtte dat verweerder in de betrokken zaak pas een jaar na het indienen van de stukken een beslissing trof zonder de betrokkene de kans te geven bijkomende stukken in te dienen. Evenwel dient de Raad op te merken dat – los van de vaststelling dat het betrokken arrest handelt over een beslissing tot beëindiging van verblijf wat niet de thans bestreden beslissing is – verzoekster het belang niet aantoonde bij haar kritiek dat verweerder haar de kans diende te geven om haar dossier te actualiseren. Ze toont immers niet aan dat ze, zo erom gevraagd, stukken had kunnen bijbrengen die verweerder tot een ander besluit hadden kunnen leiden inzake de beoordeling van de vraag of ze beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in haar eigen behoeftes en die van haar minderjarig kind. Verzoekster betoogt dat ze “wederom” het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, ten bewijze waarvan ze een stuk voegt bij het verzoekschrift. Ze voegt eraan toe dat ze voor deze gebeurtenissen een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur had, en dat dit kon worden afgeleid uit de voorgelegde loonfiches. Daarna heeft ze een equivalent leefloon aangevraagd, zo stelt verzoekster, ten bewijze waarvan ze stuk 4 voegt bij het verzoekschrift. Dit betreft een verklaring van het OCMW van Antwerpen, opgesteld op 13 december 2024, waarin kan worden gelezen dat verzoeksters minderjarige dochter equivalent leefloon heeft genoten van 3 oktober 2024 t.e.m. 30 november 2024. In het administratief dossier bevindt zich “*Informatie verkregen van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent*”. Hieruit blijkt dat verzoeksters minderjarige dochter ook leefloon ontving in de maand december 2024. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster met haar betoog en stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift bevestigt dat haar kind een leefloon ontvangt waardoor alleen maar kan worden geconcludeerd dat ze niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf en haar minderjarige dochter opdat ze niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk. Dat verzoeksters situatie mogelijk ooit anders was, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De Raad voegt eraan toe dat hij begrip heeft voor de situatie van “*veilige opvang*” waarin verzoekster zich blijkens stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift bevindt, maar nergens kan worden gelezen dat, voor zover er sprake is van intrafamiliaal geweld, dit aanleiding kan geven tot het erkennen van een verblijfsrecht van verzoekster als moeder van een minderjarige Unieburger. Minstens laat verzoekster na de rechtsgrondslag van haar betoog mee te geven.

2.8. Aangezien verzoekster er niet in slaagt de beoordeling van verweerder aan het wankelen te brengen inzake de tweede cumulatieve voorwaarde waaraan zij moet voldoen om een verblijfsrecht te zien erkend als ouder van een minderjarige Unieburger, gaat de Raad niet op het tweede onderdeel van het middel in het verzoekschrift dat betrekking heeft op verweerders beoordeling van de eerste cumulatieve voorwaarde die handelt over het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring van de ouder van de minderjarige Unieburger. Immers, zelfs indien deze kritiek gegrond is, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ze wordt voldoende geschrapt door de vaststelling dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in haar eigen behoeftes en deze van haar minderjarig kind, dit om te vermijden dat ze ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk. Ten overvloede voegt de Raad er aan toe dat verzoekster in het tweede onderdeel van het middel niet dienstig kan verwijzen naar arrest C-129/18 van het Hof van Justitie dat betrekking heeft op een kind dat uit hoofde van de Algerijnse kafala onder vaste wettelijke voogdij van een Unieburger is geplaatst, waarbij de binnenkomst en het verblijf van een dergelijk kind als ander familielid van een Unieburger moet vergemakkelijkt worden. Dit is manifest niet verzoeksters situatie, noch die van haar minderjarige dochter.

Het enig middel kan, voor zover ontvankelijk, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA